

derimod de sidste Aars Resultater kunde være saa meget mere bedrøvelige. Men tværtimod, thi tager man Gennemsnitsudblyttet for de sidste 5 Aar, bliver det ikke mindre end 7,6 pCt. Hvor himmelglade vilde f. Eks. ikke vi Landmænd være, hvis vi kunde faa en Forrentning af vore Ejendomme, selv om vi ikke belastede dem med personlige Udgifter, der kunde svare til blot Halvdelen af denne Rente. Naar det fra flere Sider er blevet fremhævet, ikke alene at det var en Billighedsfordring at beskytte Cementen, men at det vilde være en Uretfærdighed, hvis man ikke gav Cementtilvirkningen heri Landet en Beskyttelse, naar man dog bestattede adskillige af Fabrikationens Hjælpstoffer, ja saa maa jeg sige, at det er sandt, at man bestatter adskillige af Hjælpstofferne, men samtidig vil jeg dog spørge, hvilken anden Stat, maaske med Undtagelse af en Smule Bygningsgift, svare saadanne Aktieforetagender og saadanne store industrielle Anlæg til Staten, medens en Mængde Næringsbrug maa svare endogaa en stor Stat? Jeg tror nu ikke i og for sig, at det er urimeligt, at de gennem denne lille Told paa en Del Hjælpstoffer ogaa komme til at svare Stat til Staten. Man maa imidlertid ikke overse, at netop det samme Lovforslag, der foreslaar Beskyttelse paa Cement, tillige foreslaar Tolden ophævet paa et af de væsentligste Hjælpstoffer, som nu er beskattet, og selv om det skulde lykkes at bevare denne vigtige finansielle Indtægt for Statskassen, hvad er den saa? Den foreslaas bevaret ved 5 Dre pr. 100 Pd. Jeg veed ikke, om der til Brændingen af 1 Tønde Cement en Gang gaar 100 Pund Kul. Jeg veed lige saa lidt, om Tolden paa Tøndestaver i en Cementtønde eller paa den Smule Papir, der kræves, kan blive andre 5 Dre. Jeg veed det ikke og tør heller ikke udtale noget paalideligt derom. Men jeg er i alt Fald overbevist om, at der er et grumme stort Spring til den foreslaaede Beskyttelse af 72 Dre pr. Td. — Naar jeg har tilladt mig at dvæle udsjorlig navnlig ved Cementtolden, er det ifstet med særligt Henblik paa, at jeg derved kan spare Tinget for Udtalelser om brændt Kalk og Vædringsforslagene under Nr. 16 og 18, hvoraf det første gaar ud paa at bevare den nuværende Toldfrihed for Mursten, Tagsten og Drænrør, og det andet gaar ud paa ligeledes at bevare Toldfriheden paa saadanne Ting, som Rør til Vandledning, Gulvfliser, Krybbeben o. s. v., lige overfor Industrier, hvis Hjælpebidlere Smeltebidler og Ketorter og ibfaste Sten. Jeg tror, at de almindelige Udtalelser, jeg nu har tilladt mig om

Cement, kunne finde fuld Anvendelse paa de her nævnte Genstande, brændt Kalk og brændte Levrevarer af de af mig nævnte Arter, ja maaske endogaa i forstærket Grad kunne finde Anvendelse paa dem, al den Stund det dog er sikkert, at der ikke er Spør af, at nogen kan paavise et tabt Marked for disse Ting paa Grund af Toldforanstaltninger. Tværtimod tror jeg, at den senere Tid har gjort Konkurrencen her i Landet mindre stærk, idet navnlig de store Foretagender i den senere Tid, Frihanssanlægene i Hamborg og Bremen og Anlægget af den store Nordso—Ostersø-Kanal har krævet et saa enormt Forbrug af Sten, at Produktionen i vort tydlige Naboland næppe kan holde Skridt med Forbruget, saa at den Konkurrence, der tidligere sandt Sted derfra, nu maa være meget formindsket om ikke aldeles ophørt.

Den ærede 3dje Landstingsmand for 1ste Kreds (Harald Hansen) fremstillede nogle Udtalelser, som jeg delvis allerede har besvaret. Jeg skal kun udtale mig om en mere almindelig Bemærkning, som han dvælede temmelig udførlig ved, og som jeg har haft den Fornøjelse tidligere at høre fra det samme ærede Medlem. Han søgte nemlig at godtgjøre, at en Beskyttelse for et Produkt ingenlunde var synonym med dette Produkts Fordyrelse, noget, hvori han for øvrigt har fundet Tilslutning hos ikke ganske saa Talere, ogaa den højtærede Ordfører, der paa den allerbestemteste Maade har protesteret imod, at der, naar han gif med til en Beskyttelse, deri laa noget som helt Tegn paa, at han vilde fordyre Tingene, nej tværtimod. Men den ærede 3dje Landstingsmand for 1ste Kreds tror jeg nok var den, der gav Begrundelsen af, at dette ikke behøvede at være Tilfældet. Jeg skal i saa Henseende kunne sige mig temmelig kort og sige, at den gamle nationaløkonomiske Sætning kan man ikke ved nok saa fine Deduktioner rokke ved, at en Vares Pris bestemmes ved Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel. Er Tilbudet stort og Efterspørgselen ringe, falde Værdierne i Pris, og omvendt, er Tilbudet knapt og Efterspørgselen stor, stige de, og givet er det, at Tilbudet maa blive knappere — det er det, man vil opnaa ved Beskyttelsen — af hver en Vare, som man spærrer for fra Udlandet, men naar Tilbudet af Værdierne bliver knappere, saa maa, efter alle funde nationaløkonomiske Principper, Prisen stige. Jeg tror, at jeg ikke behøver at dvæle derved længere, og at jeg tillige derved har besvaret Bemærkninger, gaaende i samme Retning, fra en hel Række andre Talere.

Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds